

La mirada de l'última xurrera

INSTANT / INSTANTÀNIES. «Darrere del taulell veig la quotidianitat de la gent, res d'extraordinari, però veure passar les persones és el que m'agrada de la meva feina». Dins d'un petit quiosc que desprèn olor de sucre, situat a l'alcada de la plaça de Simeó Selga, els seus ulls observen el trànsit d'un tram del Passeig de Manresa.

Foto: Francesc González (Instagram: @tupaker)

Des dels anys setanta, cada dia contempla el mateix quadre en moviment, on el paisatge es transforma, les persones desapareixen i n'arriben de noves. Una nena que aprèn a anar amb bicicleta, una parella jove fent-se un petó o un senyor gran sol, assegut en un banc. «A mi també em veuen els veïns... i què deuen pensar?», es pregunta Alba Pío, la responsable de la Xurreria Alba, l'última que queda a Manresa. Amb els cabells curts i castanys tallats sobre l'espatlla i els ulls a joc, m'ensenya el racó des d'on ella observa la ciutat.

L'avi i el pare també eren xurrers i ella, sense gairebé tenir temps de pensar-s'ho, va acabar dedicant-se a aquest món. Explica que la vida la va encaminar a fer xurros i «des dels dotze anys és l'únic que he fet». Sosté, però, que no sent curiositat per cap altre tipus «aquesta xurreria ja és casa meva». L'espai del quiosc és limitat però ella diu que per fer xurros no cal gaire res més que l'experiència. Mentre talla la pasta, gairebé a ulls clucs, explica que la desaparició de la majoria de xurreries de Manresa és deguda a la falta de relleu generacional. «Els joves prefereixen estudiar o bé dedicar-se a altres oficis, però gairebé ningú pensa a vendre xurros», lamenta. Sosté que ara la majoria de xurrers aposten més per saltar de fira en fira o bé vendre als mercats. Per tant, la seva és l'última xurreria estable que queda a la ciutat. «Si aquest espai s'acaba perdent no passaria res, però quan desapareix algun element històric, la ciutat perd part de la seva personalitat», considera. «Potser m'assemblaré a la Rossita de les cadires, al final...», exclama amb un somriure.

Explica que, durant el segle passat, a Manresa van existir diverses xurreries. El carrer de Guimerà, la baixada dels Drets o a la plaça de Catalunya són punts que n'havien tingut. Destaca l'emblemàtica xurreria La Manresana, que se situava a la plaça Crist Rei. «Aquesta era del meu avi, Vicenç Pío», apunta. Recorda que, quan era petita, li agradava veure com el seu avi feia els xurros. «Ningú em va ensenyar cap truc per ser una bona xurrera, en vaig aprendre mirant», explica. Comenta que continua fent els xurros de manera artesanal, com el seu avi, «però és impossible calcar el resultat». El seu pare i els seus tiets també van obrir altres xurreries a Manresa, «fins al punt que gairebé totes les que hi havia a la ciutat eren de la nostra». A mitjans dels anys setanta, el pare va obrir la Xurreria Alba i, «va tenir el detall de posar-hi el meu nom», destaca Alba Pío. «Quan vam obrir l'actual quiosc aquest paratge se situava als afores de la ciutat, en canvi, ara és un dels punts més centrals», remarca mentre lliga la vista al vaivé de la gent.

«N'hi ha que passen per aquí i l'olor de la xurreria els transporta a la infància», sosté. Molts d'ells, de petits, passaven a buscar la paperina plena de xurros calents. L'establiment es manté gairebé igual que fa quaranta anys. Fins fa poc, l'Ajuntament pretenia desplaçar la xurreria per deixar-la perpendicular al Passeig. Un acció inclosa dins del projecte per remodelar la plaça de Simeó Selga. Però el consistori ha renunciat al trasllat, després de valorar els costos administratius. Així doncs, Alba Pío continuarà, de cara al Passeig, el seu quadre en moviment.